

Carter 2021

Praha 2021

ilustrace Markéta Novotná

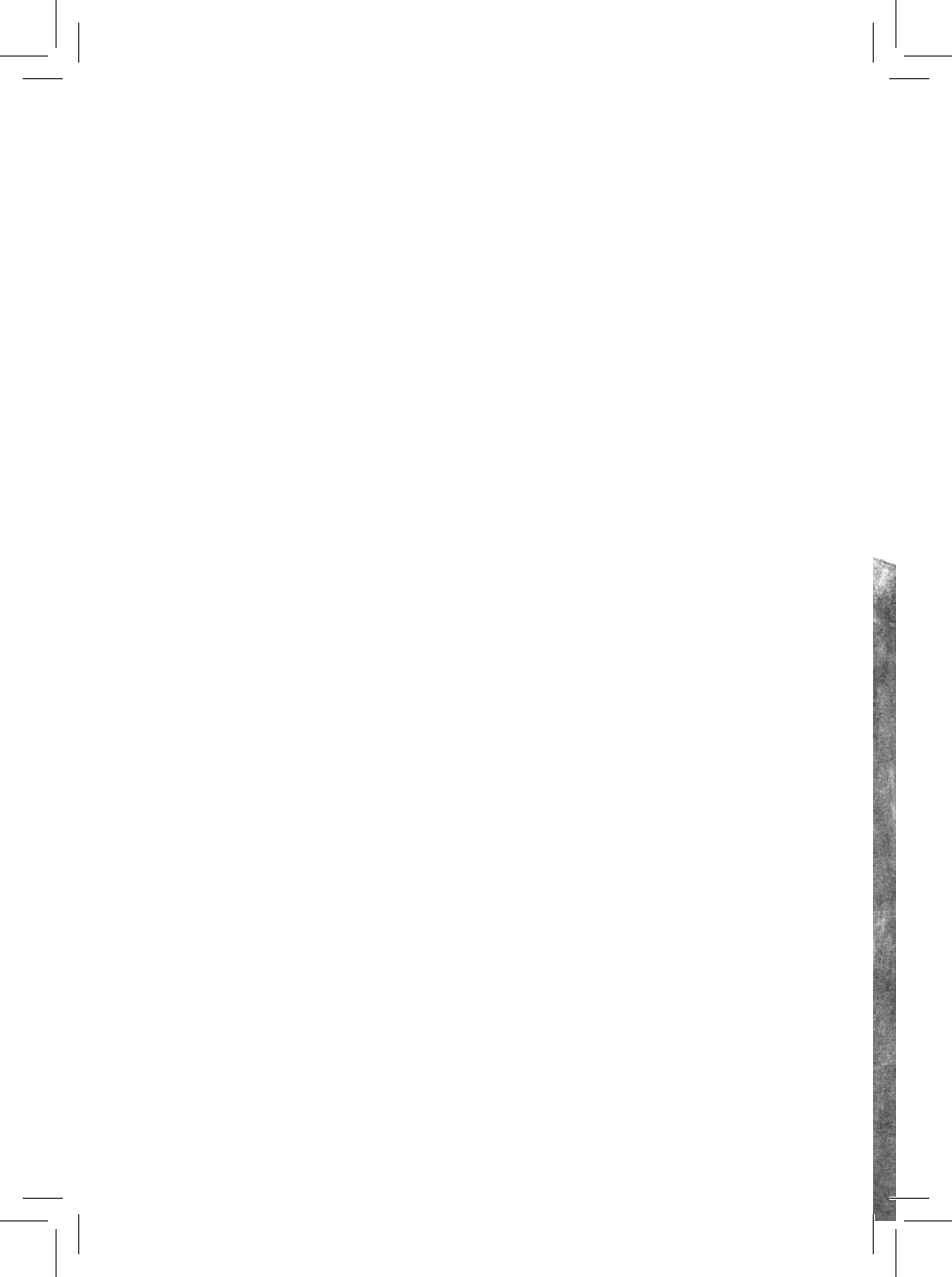
UHLEM

Rozálie Kopecká
a
Markéta Novotná

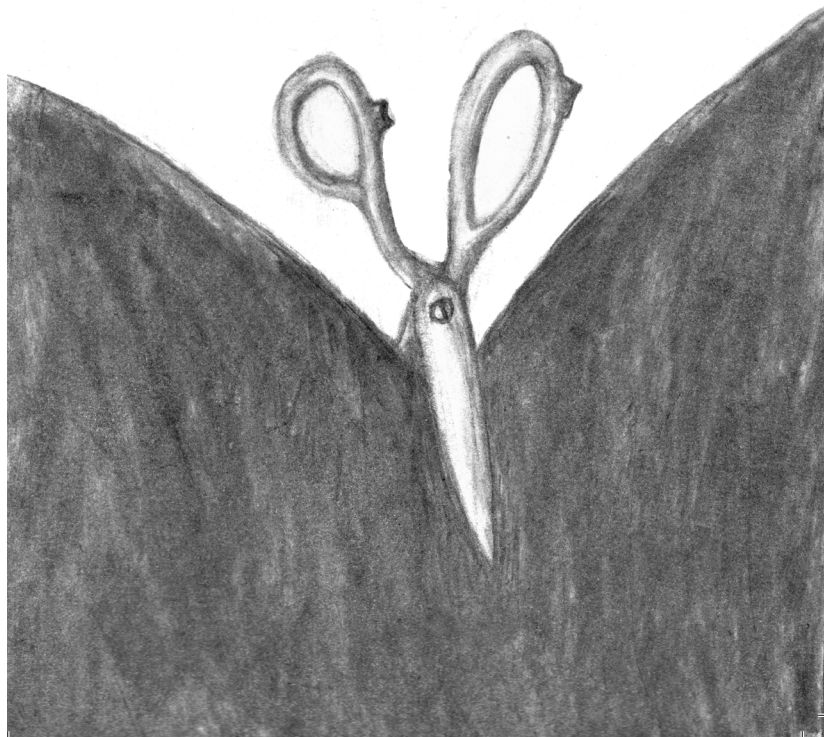
Carter

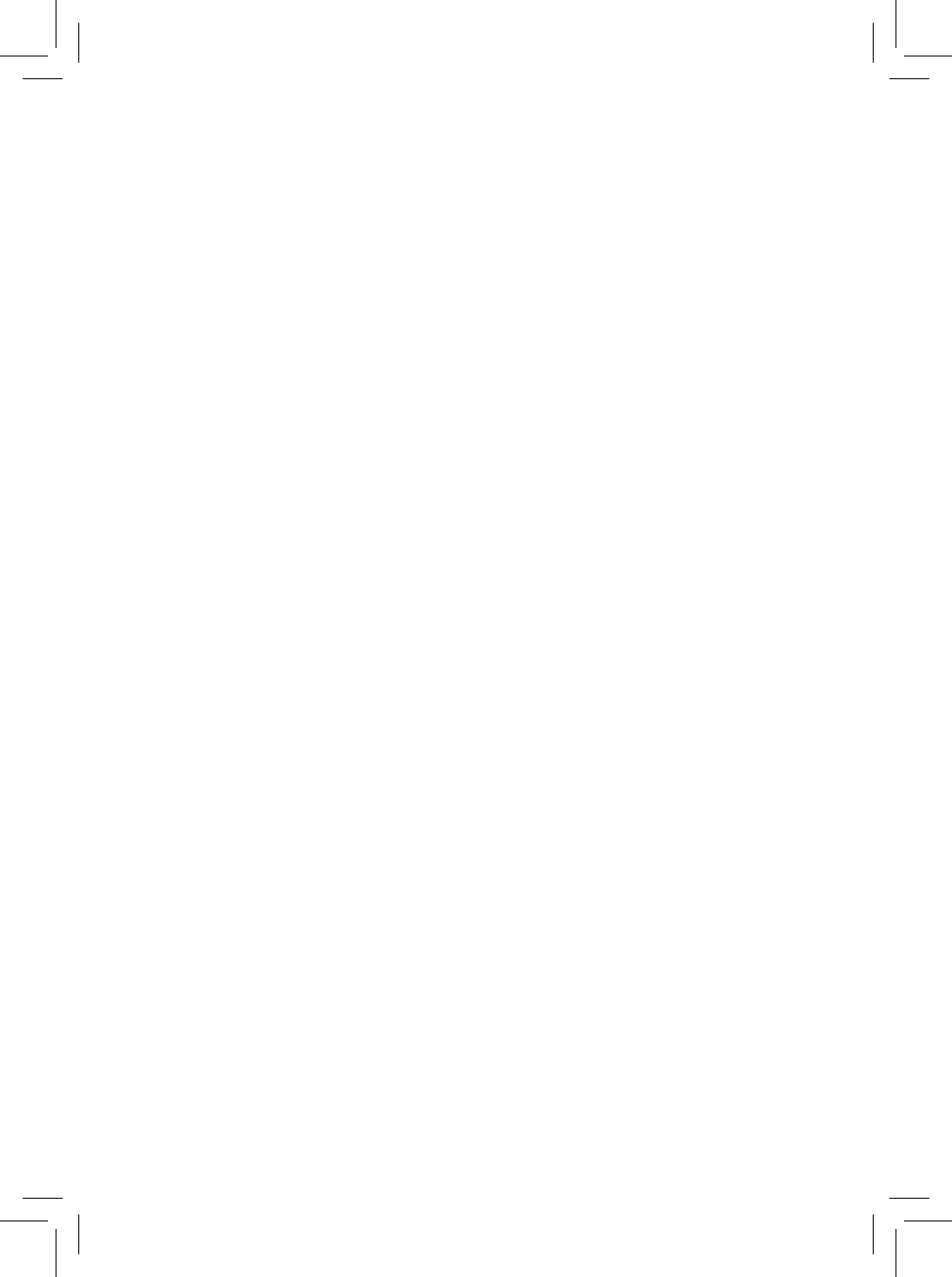

*Věnováno našemu kamarádovi
a spolužákovi Simonovi.*

Někomu se líbit budu,
a někomu zase ne,
tak Vás nechám beze studu,
čisti řádky mé.

I

Dneska v bytě zakopla jsem,
v pokoji s kobercem uprostřed.
Blížil se večer, byl to pěkný den,
dokud mě koberec nepodved.

Nemohl za to zcela zřejmě,
ležel totiž o trochu dál.
Spadla bych ale asi stejně,
i kdyby byl kde dříve stál.

Tedy ležel, jak to dělává,
obyčejně koberec v pokoji.
Tenhle ale pod sebou schovává,
o co nikdo bez bačkor nestojí.

A tak jednoduše řečeno,
s žádnými zlostnými afekty.
Bylo posunutým kobercem určeno,
že zakopla jsem o vyviklané parkety.

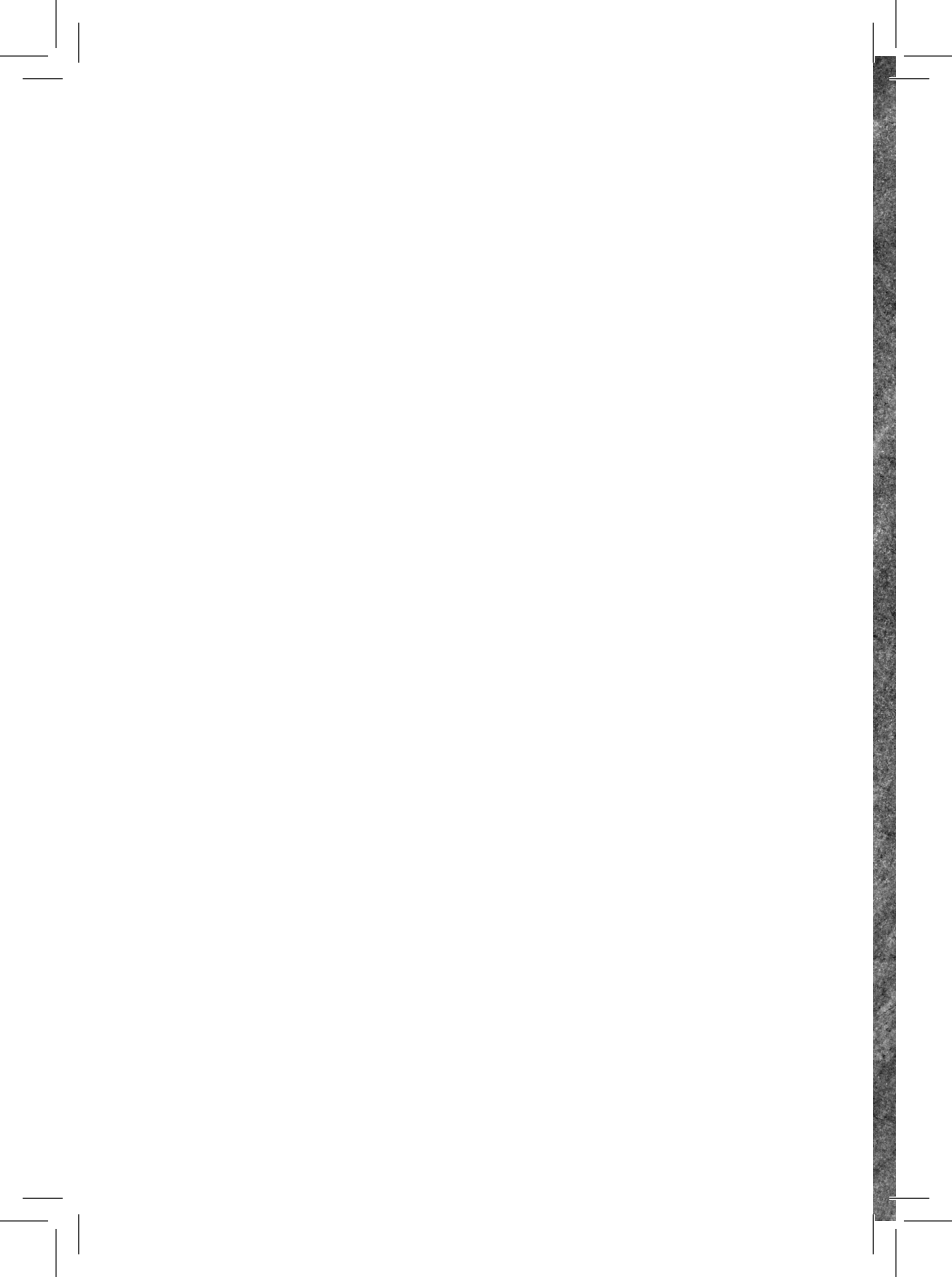
II

Vstaneš, jdeš, mluvíš,
vracíš se, jíš a jdeš spát.
Vzbudíš se, usneš a zaspíš rád,
i když víš, že musíš vstát.

Pak vstaneš, snídáš a odcházíš,
do práce, do školy a domů zpět.
Takhle dokola pořád plyne si svět,
v němž se tak spěšně procházíš.

Jako by všechno bylo stejné,
stejná rána i večery.
Pravá láska a odhalené nevěry,
tolik toho je zřejmé.

A přesto jiné to je,
jako jsou různé povahy lidí.
Možná se člověk jednoduše stydí,
místo názorů hledat to svoje.

III

Jsem milenkou ...

Libám tě, laskám tě, do tvých rtů se
nořím.

Dávám ti svobodu,
pak v náruči ti shořím.

IV

Mám se ptát,
či tiše spát?
Dívat se,
a přitom nic nedělat.

Mám se smát,
či povídat.
Neb snad tvé srdce,
do hloubky zpovídat.

Chceš aby hlukem jsi byla,
či tichem na chvíli rány si smyla.

Mám zkoumat tvé vlasy,
či utírat řasy.
Od slz,
tvé smutné krásy.

A tak se ptám,
zda ptát se mám?
Ano, možná,
asi ne...

V

Spatřila jsem tě v mracích noci,
plaše jen hleděl jsi na tvář mou,
na tvář mou, nahou a nachovou,
tam v noci kdesi šel jsi tmou.

A pak jsi stál,
sám, opuštěn, mladý a přitom stár,
nevědomky ptal ses mě,
zda-li smíš žít dál.

Ptal ses, v noci,
kdy mraky honily se po nebi,
zdali svou lásku máš v rukou svých,
ve své moci, myšlenkách pobledlých
mých, jejich... tvých.

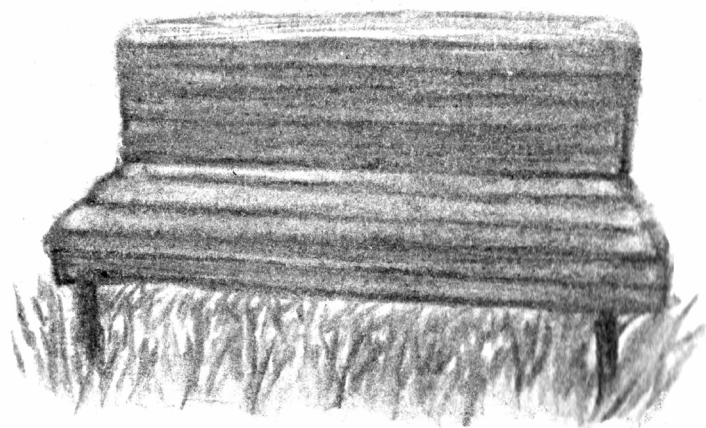
VI

Po obvodu mé rovné křivky,
skočila na mě,
bez slůvka a bez výčitky,
tak surově a jemně.

Zůstala tam dýl než chvíli,
držela se nohama,
ticho zbylo a já byl milý,
když v náručí mi plakala.

VII

*Tisíckrát na mě někdo maloval,
čmáral a nebo se posadil...
Ale snad nikdy nikdo mě po nátěru
nehladil.*

VIII

V náruči mé rozpadla se v prach.
Němá touha,
němý strach,
touhy dávno ztracené.
A přece čekaje,
na ty líce nachové.

Mé tělo hořelo,
spatřiv to tvé.
A přesto v oblečení ztracené,
jako by topila se její krása.
Ve vlnách látky,
ve špercích a sukních,
co vysoko si kasá,
každá žena, ne však ona.

Chladná zem podpírala nožku,
bez látky, bez opěr tu výšku.
I byla bosa, nahá pod šatem,
a do kůže chladila ji zem.

Zvednout jsem ji chtěl,
zlíbat led v její kůži.
Něžně jak skvost všech děl,
utrhnout tu nejkrásnější růži.

*Silný stisk kolem pasu,
ruka cizí svíjí se jak had.
Dívka svůj úsměv plní,
otáčí svou krásu,
na zloděje.
Osude, pryč s ním,
zab ho zab.*

*V náruči mé rozpadla se v prach,
ta nemá touha,
oprávněný strach.
Touha dávno ztracená,
v hlubinách noci,
navždy blízko a přitom vzdálená.*

IX

Pojíst měsíc dneska chtělo se mi,
z nudy, z chutě,
nedotknutě,
osladit nebe a posolit zemi.

Vypít řeku a ochutnat mraky,
jen ukousnout si,
z nebe,
z tebe taky.

Pak rozmravně, doušek po doušku, vypít
černotu noci,
sílu moci,
umění chtít a nebýt.

A pak, až nezbude ze všeho nic,
budu stát,
tiše se smát,
že příště sním toho víc,
až budu mít zase hlad.

X

*Plná prázdnoty, sedíc ve stínu,
na hraně mezi světlem a tmou.
Vidět rozkvést drobnou květinu,
pak vidět ji v tichosti uvadlou.*

*Mlčenlivost jen sotva snášenlivá jest
společně s hlukem a hovorem.
Jako noční nebe plné hvězd
nesnáší se se Sluncem.*

*První pravda však druhá se nezdá,
jen hlupák může myslet si.
Vždyť Slunce je přeci táže hvězda,
mezi miliony hvězdami.*

*A tak ptám se, proč když vzhlédnu
ve dne,
jen modro bez hvězd nehmotné.
Proč vždy jich je tolik jedna k jedné,
ale naše je vždy samotné.*

XI

Viděl jsem palety,
odstíny všech stínů.
Ale jen jednou, když leštila
v kavárně parkety,
viděl jsem Zrzku s troškou
barmanského splínu.

XII

Rytmus tančí a hudba zní,
stojím na zastávce,
město už skoro spí.
Nějak lehce
mé tělo do rytmu se ponoří.

Nejdřív pata a špička,
úrok sem a zase zpět.
Přivřená víčka
a rty drmolí spousty vět
a rudá od větru jsou líčka.

Promrzlé ruce a uši
ponořené do hudby,
jaksi neslyší, jen tuší,
že slova s jinými jsou naruby.
Rty nezpívají, co slyší.

Tančím na zastávce,
večer ve dvacet dvacet pět.
V botaskách poskakují lehce,
okolo mne pomalu snáší se led
k zemi do rytmu tak křehce.

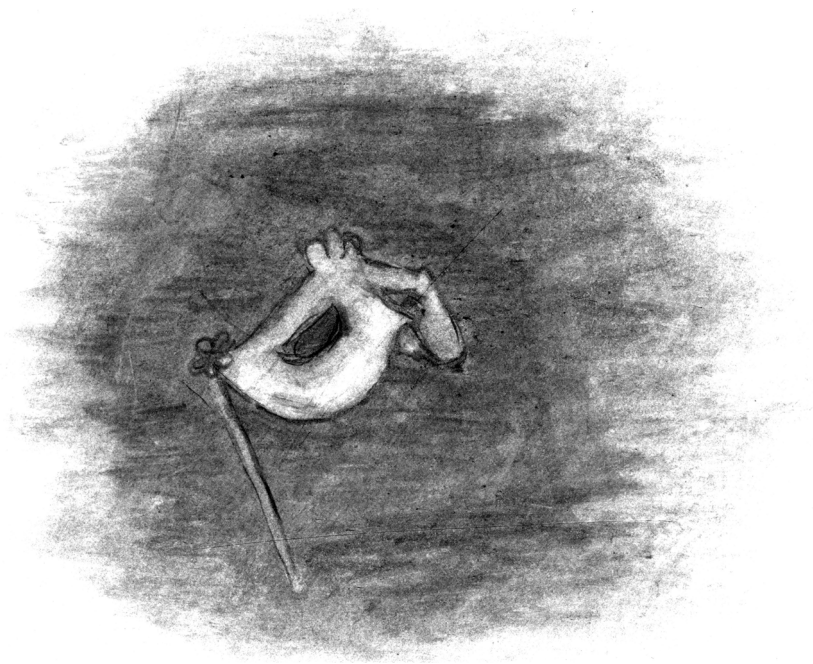
XIII

Bezejmenná zášť,
bezduché ticho plaché.
Plaše skrývá se zvlášt',
zvlášt' od zášti slabé.

A to zmatení hluboko sedí,
do očí dívá se mi.
Skrze duši mou hledí,
skrze mraky, nebe, zemi.

Mám být chtěná,
zůstat stát, nemyslet?
Zavřít oči, má ústa nemá,
nechat časem probouzet.

K činům, slovům, probuzení v noci,
na měsíc hledět, tma v skrytu bude.
Tma se stíny pak spolu bez moci,
do těla, hlavy, srdce půjde.

XIV

Plachá sama v lese,
menší a přitom veliká.
Strach si s sebou nese,
když mezi stromy utíká.

Vítr našeptává,
radí kudy jít.
Tak nikde nezůstává,
je vždy jinde, než by měla být.

A pak se všechno obrátilo naruby,
vítr její vůni zavál zpět.
Vstříc smrti míří do záhuby,
prchá tam, kde končí svět.

A tak hluboko v lesích,
do noci vlci zavyli.
Mezi stromy, mechem kdesi,
mladou laňku zabili...

XV

Řekla jsem, dneska to zkusím,
budu trochu jiná, stejná a pořád svá,
hezká, zvláštní, tajemná.
Jednou odhodlat srdce, mysl musím.

Černota obalila lýtka má,
záda zakryl závoj oblohy.
Plnou prázdnotu vložila jsem pod nohy
a do rtů vpila se barva nachová.

Ňadra překryta byla třpytem hvězd,
líce jak růže rozkvetly.
Vlasy spolu se propletly
a krk začal oblohu na ramenou nést.

Na špičkách prstů zaleskly se rubíny
a krvavý závoj překryl temnotu.
Ten třpyt pod ní, stydlivou nahotu,
na to všechno vždy odvaha chybí mi.

Ale ne dnes, ne teď ani za chvíli,
teď vyjdu, půjdu ven.
Tak jak chci být, tak jak teď jsem,
aby mě cizí pohledy spatřily.

Dveře zavřely se a já byla tam,
tam, kde měla jsem už dávno být.
Mohla jsem, šla jsem, vlastně musela
jsem jít,
ale zas a znovu tiše panice propadám.

Dřív než stihla překročit jsem práh,
přišla pochyba a chytila mě za šaty.
Něžně zatáhla a pomalinku vytáhla
se na paty,
a já zas dostala jsem strach.

XVI

Pod mračny tiše praská,
na prašném bitevním poli.
Ten žhnoucí chtíč, šířavost,
ta láska,
láska k boji, co na těle tak bolí.

Naivní pýcha nás vede vpřed,
zbraně tančí jedna přes druhou.
Pak rozpadne se boje střet,
když jejich touha skončí záhubou.

Copak nestačilo to už dávno,
kdy bili se ve sváru v ten temný žal.
Proč snad v každém století je dáno,
že bez boje nevstane moudrý král.

A tak století stává se mladým,
znovu známe víc dělit než spojovat.
Ale život náš zůstává starým,
když lidstvo chce znovu za něco
bojovat.

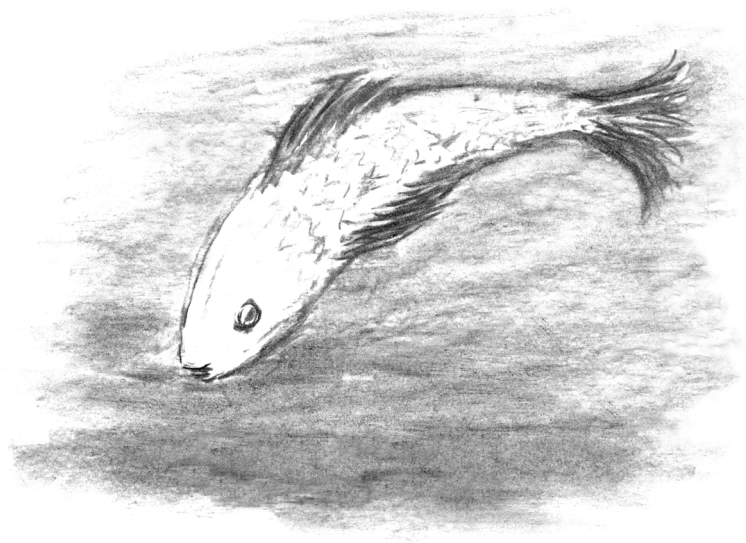
XVII

*Písmo, jež krásou oplývá,
plné jedu může být.*

*Kdo zase písma vzhledu si nevšímá,
do řádků je schopen laskavost skrýt.*

XVIII

V brožuře o laskavosti
jsem návod špatně pochopil.
Neb bez lásky a beze ctnosti
rybičku jsem utopil.

XIX

Nechce se mi nic,
ani stát, ani sedět.
Ani křičet z plných plic,
nebo něco vědět.

Chci nebýt ani tam,
chci něco, ani nevím co.
Sama sebe nepoznám,
je mi jedno, kdo je kdo.

Pak se mě ptají,
kdo jsi, co chceš, svěř se světu.
A když nevím, hned něco tajím,
nevím, říkám tu otřepanou větu.

Ale já nevím, vážně ne.
Nevím víc než kdokoliv z nás,
snad jen to, že ani zítra se nestane,
abych znala sebe lépe než vás.

XX

Slzy vsákly se do kůže,
rozmar uzamkl se v těle.
Ptát se kdo za to může,
čekajíc odpověď bděle.

Čekat nemělo smysl,
a jak má mysl toužebně se ptala.
Doufala a bez přiznání,
sama sobě lhala,
že chyby bere kdosi za ni.

Chyba má je chybou mou,
v nitru to vím.
A přece zakrývám ji výmluvou,
že chyba mohla být tvojí, mojí
i nás dvou.

XXI

Prsty šíří se mi třas,
je ráno, vlasy v puse.
Vstávat musím zas,
každé ráno, v jednom kuse.

Nikdo se mě neptal, jestli chci,
nikdo mi snídani nedělá.
Chci dál si nechat zdát ty sny,
ve kterých nikdo nevstává.

A tak jsem zůstala v peřině,
vlasy na polštáři zkroucené.
I po dvanácté hodině
mé tělo leží nehybné.

Víčka nadzvedla vůně snídaně,
na chvílku noc si zhasnu,
ale nevím, že přitom tělo se nezvedne,
nikdo ho totiž nebudí ze snu.

XXII

Romantická entropie spadla mi do klína
a byla tam,
schovaná bez povšimnutí,
dlouhé časy bez pohnutí.
Kam až ale vzpomínám,
v mém klíně tiše usíná.

Sevřela mou hrud', v hlavě zatmělo se
a stále skrytá v mém klíně,
do nitra mého,
dobrého, či zlého,
nahlížela líně.
Dlouho, dlouho v čase.

Pak postupně, kousek po kousku,
schovala se ve mně.
Já byl jsem jí plný,
občas bouřila se jako mořské vlny.

Střežil jsem ji, pečoval jemně,
o to, co bylo teď mé...

(entropie je mnohdy definována jako
pojmem neuspořádanost, který je však
sám nedefinován)

XXIII

Byl jsem mágem zítřků tvých,
něžně ovládal jsem tělo i tvé rty,
v očích plamínek bez úmyslů zlých,
Byla jsi já a já jsem byl ty.

Vždyť víš, že byl jsem tvým pánem,
stačilo slůvko a zůstala jsi stát.
A pak, když vstávala jsi s ránem,
začal jsem se slůvky si hrát.

Chtěla jsi zůstat,
a já chtěl tě pryč.
Ven na déšť šla jsi čekat,
pak přišel můj chtíč.

A tak něžně po hlavě tě hladím,
den co den, noc co noc.
Tvé oči svými svádím
a pak nevím, kdo má moc.

A když pohasla tvá duše
a rozpadlo se tělo.
Srdce mé poroučelo suše,
že další tebe by chtělo.

XXIV

Zaútočil jak dravý orel,
varuje pouze stínem svým.
Než stín zahlédnu, než pochopím,
uhasne život, po ohni zbyde jen dým.

Propadnout se do tmy,
lehce, nezvratne a pádně.
Zapomenout a nevědět,
co bylo jak a kdy.

Uniknout nedá se mu ani v představách,
kde svítí Slunce a s vlasy hraje
si vánek.
Tak, jak tušíme, že změníme se v prach,
tak tušíme, že přemůže nás spánek.

Obsah

<i>I</i>	<i>Parkety</i>
<i>II</i>	<i>Svoucnost</i>
<i>III</i>	<i>Cigareta</i>
<i>IV</i>	<i>Mám se ptát</i>
<i>V</i>	<i>Mraky</i>
<i>VI</i>	<i>Útěcha</i>
<i>VII</i>	<i>Lavička</i>
<i>VIII</i>	<i>Touha</i>
<i>IX</i>	<i>Lidstvo</i>
<i>X</i>	<i>Slunce</i>
<i>XI</i>	<i>Zrzka</i>
<i>XII</i>	<i>Spotify Premium</i>
<i>XIII</i>	<i>Asi zášť</i>
<i>XIV</i>	<i>Lov</i>
<i>XV</i>	<i>Můžu</i>
<i>XVI</i>	<i>Revoluce</i>
<i>XVII</i>	<i>Písmo</i>
<i>XVIII</i>	<i>Nejasnosti</i>
<i>XIX</i>	<i>Nic</i>
<i>XX</i>	<i>Tichá vina</i>
<i>XXI</i>	<i>Snídaňový sen</i>
<i>XXII</i>	<i>Entropie</i>
<i>XXIII</i>	<i>Psí život</i>
<i>XXIV</i>	<i>Únava</i>

Poděkování

*Chtěli bychom poděkovat
Jitce Motejzíkové
a Markétě Oplištilové za vedení
a pomoc se sbírkou.
Julii Kopecké za pomoc se sazbou
a tiskem. Všem v našem okolí, kteří nám
dávali zpětnou vazbu a podněty
k tvorbě. A vám čtenářům za to,
že jste se dostali až sem.*

UHLEM
Rozálie Kopecká
a
Markéta Novotná

Obálku a sazbu navrhly a vytvořily
Markéta Novotná a Rozálie Kopecká
Vytiskla společnost Carter
Vydalo nakladatelství MaRó
Stran 64
Praha 2021

Carter

